kelenföldi evangélikus hírlevél

3.
xxv. évfolyam
2021. ősz

Istennel | hittel | szeretettel | szolgálattal

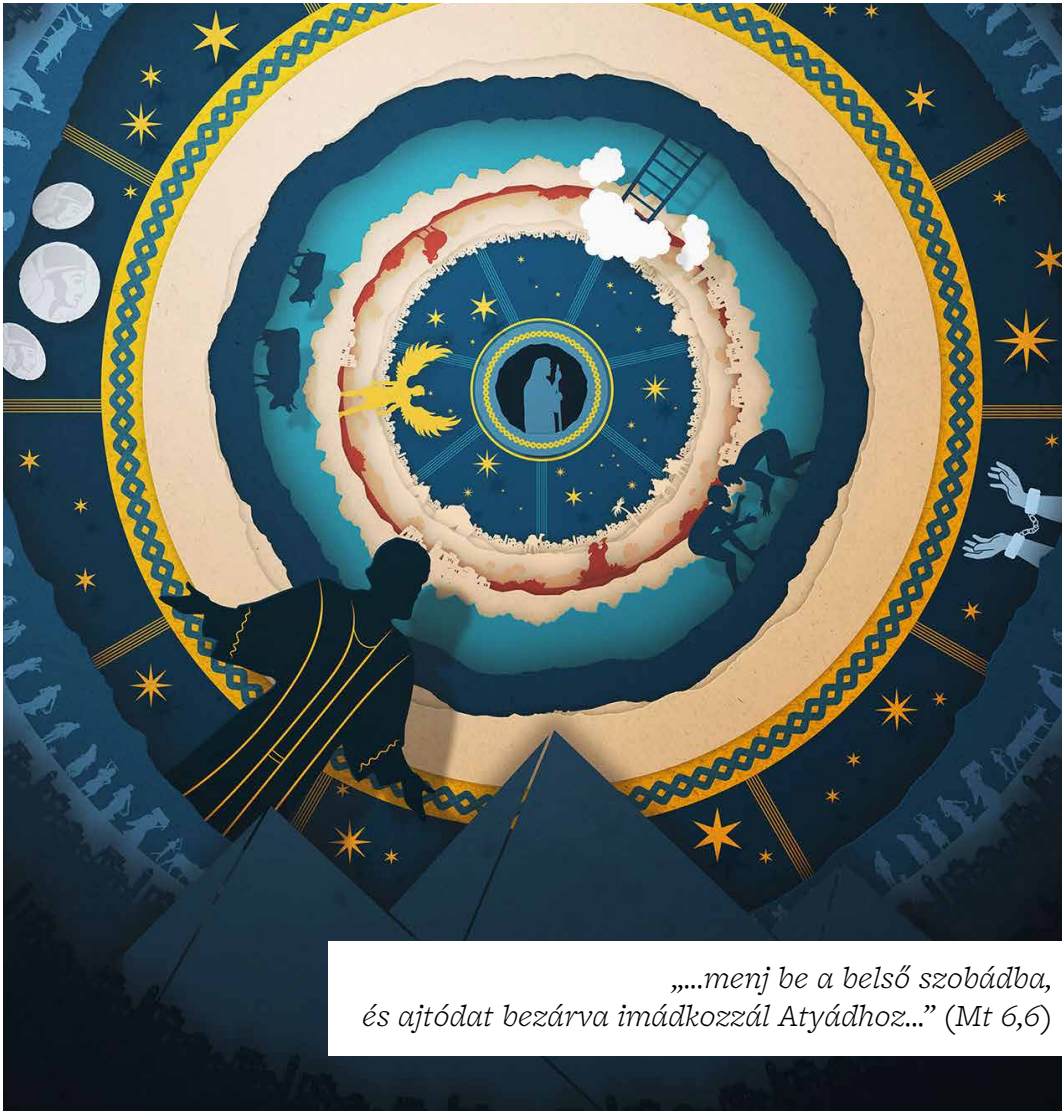

„...menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz...” (Mt 6,6)

„... menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz...” (Mt 6,6)

Közös tapasztalatunk a nagyvárosi lét és annak minden „hangja”. Időnként hallani a madarakat és a tücsköket, talán kutyák is ugatnak, néhol hangszeren gyakorolnak, máshol koncert szól. Az autók, buszok, villamosok, mentők, tűzoltók, az emberi duruzsolás kavalkádja nap mint nap körülvesz minket. Elvonulok ezek elől, hazamegyek. Egyedül vagyok. Mit hallok?

Hallom a kétszer három sáv forgalmát, ami kívülről jön – megpróbálom kinn tartani, befelé figyelek. Kattog az óra a falon. Kiegyensúlyozott, szolid kattogás. Mocorog a víz a radiátorcsőben. Apró kapirgálás a falban, szinte észrevehetetlen. Az egyik növényem elhullajt egy apró levelet. Végül már csak a saját lélegzetvételemet hallgatom. Jól esik a csend. Jó lenne valami zenét kapcsolni, de inkább hagyom a csendet. Elindulnak a gondolataim. Tornyosulnak, száguldanak, mintha egy némafilm futna a fejemben – érzem a zsúfoltságát, terheltségét.

Istenem, mennyi minden van az életemben, mennyi minden van ebben a világban. Mennyi történés, mennyi feladat. Kicsit el vagyok veszve bennük. Ugye nem felejtek el semmit? Megválaszolni, elintézni, elkérni, elmenni érte, elvinni, elkészíteni, elmondani... Sok az interakció. Tényleg, mit is mondtam neki? Lehet, hogy úgy látszott, nem vagyok lelkes, pedig örültem a találkozásnak. És a másik, vajon miért mondta azt, vagy úgy? ...Ma is félrelöktek a mozgólépcsőn, rosszul adtak vissza a pékségben, elkéstem az edzésről, nem hívtam fel a nagymamám, még mindig nem fejeztem be az adminisztrációt, nem főztem holnapra ebédet, már megint lemondtam a fogorvost... Történtek azért jó dolgok is? Biztosan. Rám mosolygott, megköszönte, azt mondta, sokat jelentett neki, emlékezett rá, felajánlotta, megtette, felsegített, megölelt...

Istenem, ugye, te is látod? Láttad mindezeket? Ott voltál mindezekben? Az örömben, a hajszában, a bénultságban, a lelkesedésben, a kifáradásban?

„Ott. Mindenben. Mindegyikben.” Akkor mindent látsz, mindent ismersz. Kellemetlen érzés. Mások elől talán elrejthetem, ami hiányos, ami ciki, ami rosszul sikerült, ami talán nem is igaz. Ezek szerint előled nem – te látod, te tudod. Köszönöm. Sajnálom. Megcsupaszít ez az érzés. Csak vagyok benne, szótlanul, gondolattalanul. És te még mindig itt vagy? „Itt.” Most is? „Most is. Mindig.”

☞ Molnár Lilla

Két évtizede Kelenföldön

Beszélgetés Blázy Árpád lelkésszel

- Kedves Árpád, húsz évvel ezelőtt ősszel kezdted meg szolgálatodat Kelenföldön. Hogyan emlékszel vissza 2001 őszére, az indulásra?

Nagy izgalommal és várakozással érkeztünk Mártimmal és kislányaimmal Kelenföldre. Egyik első utunk a Sas-hegyre vezetett, máig féltve őrzöm az akkor augusztus elején készült fotónkat! Már az első megbeszéléskor kiderült, hogy a munkamenet és szolgálati rend egészen más lesz, mint a korábbi egylelkészes szolgálati helyeimen (Siófok, Gödöllő). Az istentiszteletek mellett a családi istentiszteletek, több gyülekezeti kisközösség vezetése, illetve hittanórák tartása lett a főfeladatom. Szeptember elejére a teljes munkaévre szóló koncepciót, időpontokat és munkatervet el kellett készíteni, ami bevallom korábban nem így, „gombnyomásra” történt. Olyan érzésem volt, mintha az iskolakezdéssel eldördült volna a startpisztoly, és egy csapásra kezdetét vette a nagy menet...

- Mik voltak az első benyomásaid, miután elkezdted jobban megismerni a kelenföldi evangélikus közösséget?

Többen hangsúlyozták, hogy jó volna végre már egy kis állandóság Kelenföldön, mivel a 90-es években igencsak sok lelkészváltást-választást élt meg a gyülekezet.

A Sas-hegyen (2001. augusztus)

Az évtized második felében pedig szinte évenként váltották egymást a segédlelkészek.

Feltűnő volt a közösségünk sokszínűsége – ennek minden szépségével-nehézségével és kihívásával együtt. S ez nemcsak az egyes korosztályok aktív jelenlétére értendő, hanem a kegyesség, illetve más beállítottság szempontjából ugyancsak heterogén a közösségünk. Emellett igencsak meghatározó az intellektuális gondolkodásmód. Hamarosan találkozhattam és megismerkedhettem komoly lelki törést szenvedett vagy éppen derékba tört életeket, akik tőlünk, lelkészektől (is) várták-várják a segítséget.

- Ha valahogyan időszakokra kellene osztani ezt a két évtizedet, milyen időszakok következtek egymás után?

Többféle szempont szerint tudom csak szakaszolni a két évtizedet. A legfontosabb talán feleségemmel, Mártimmal, hogy először mint papné, majd mint kolléga állt mellettem, jelenleg pedig újra papnéként szolgál velem. A gyülekezet nagyságára való tekintettel annak meg-, ill. kiismeréséhez 3–4 évre is szükség volt. Feltétlen megkülönböztetendők azért az igazgatással, illetve anélkül telt periódusok. Sokan emlékeznek még talán a 2013-as évre, amikor a már említett kelenföldi sokszínűség fájdalmasan érintette szolgálatomat és számadásra késztetett. Jóllehet ekkorra már ismertem a gyülekezet korábbi történetét-történéseit is, mégis mélyen megdöbbentett mindaz, amit meg kellett

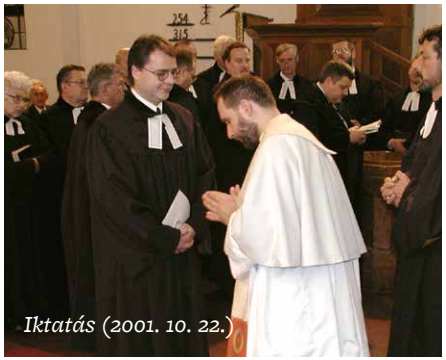
Iktatás (2001. 10. 22.)

Testvérgyülekezeteink lelkészeivel (2013. október)

tapasztalnom. Egyúttal felemelő érzés átélni a hívek mindmáig tartó ragaszkodó bizalmát és szeretetét, mellyel akkor továbbszolgálásra buzdítottak.

- Mit érzékelsz, mi változott a húsz év alatt a lelkészi szolgálatodban, és mi az, ami változatlan maradt?

Az igehirdetésre mindig nagy hangsúlyt fektettem. Ez máig sem változott, sőt az izgulás, izgalom sem hagyott alább az évtizedek során. A szó szerinti lelkigondozásra való igény mintha fokozódott volna az elmúlt évek alatt. Magam is egész biztos változtam az alkalmazkodást és elfogadni tudást illetően. Kelenföldön hamar meg kellett tanulnunk, hogy kinek-kinek csak egy szelet jut a tortából. Igazgatásom alatt szokatlanul sok megbeszélést kellett tartani, ami olykor igencsak megterhelte a szolgálatot. Ez radikális változáson ment át az utóbbi években, és nem a mögöttünk lévő másfél éves pandémiás időszakra gondolok. Mi tagadás, magam is idősebb lettem húsz évvel, s talán érettebb és megfontoltabb is – ezt azonban nem az én tisztem megítélni. Hálás vagyok a folyamatosság megtapasztalásáért! Immár elmondhatjuk Mártimmal, hogy gyermekeinken túl szemünk előtt nőtt fel egy generáció, akik iskolások, konfisok, gimisek, egyetemisták voltak, jelenleg pedig nem egy közülük már túl van a párválasztáson, sőt a gyermekáldáson is...

- Vannak-e olyan meghatározó találkozások, amiket szívesen megosztasz velünk, és amik formáltak téged is az itt töltött idő alatt?

Elsőként a testvérgyülekezeti találkozások ugranak be. Többször jártunk gyülekezeti csoporttal, köztük ifisekkel Erdélyországban. Meglátogathattuk sepsiszentgyörgyi és kulosaari (Finnország) testvérgyülekezetünket, akiknek küldöttségeit mi is többször vendégül láthattunk Kelenföldön. Számtalan személyes látogatás idéződik fel bennem, amelyek során rengeteget tanulhattam, és igazi testvéri szeretetet kaptam.

Neveket hadd ne soroljak, nehogy bárkit is véletlenül kihagyjak...

Igazi emlékezetes és felejthetetlen találkozásokat jelentett továbbá a mára szinte teljesen köddé

Ifitábor Erdélyben (2008. június)

vált szeretetvendégségek alkalmai. Emellett gondolva a 2003-ban útjára indított őszi, illetve a néhány évre rá kezdetét vett tavaszi gyülekezeti hétvégéinkre is: tudós emberek, művészek (festészet-zene-irodalom) egész sora jut eszembe, akik megfordultak közöttünk. Elég csak hírlevelünk korábbi példányait fellapozni...

- Az ökumenikus lelkészkör motorja vagy régóta. Hogyan értékeled az ökumené jelenlegi helyzetét Újbudán? Milyen volt, amikor idejöttél, mi az, amiben most más?

A kerületi ökumené helyzete igencsak megváltozott. A Gödöllőn működő szoros, havi rendszerességgel tartott lelkésztalálkozók szinte predesztináltak arra, hogy az első januári ökumenikus imahét kapcsán megpróbáljam személyes találkozások által ösztönözni a kerület lelki vezetőit egy a gödöllőihez hasonló kötetlen lelkésztalálkozóra. Az akkori kollégák nagy nyitottságát és készségét tapasztalhattam meg, így nemsokára Kelenföldön is havi rendszerességgel kezdtünk el váltakozva egymásnál találkozni. Kötetlen találkozóink idővel egyfajta komoly továbbképző műhellyé nőtték ki magukat. Az asztalközösség mellett a házigazda mindig készült valami teológiai vagy egyéb témával, amin keresztül első kézből hallhattuk, hogy az egyes felekezetek mit mondanak/tanítanak ugyanarról a témáról. Idővel oly sok lelkészség képviselte magát, hogy a korábbi négy helyszínen tartott imaheti alkalmak hétre bővültek. Sajnos a zászlóvivők elkerülése, nyugdíjba vonulása vagy éppen Megváltónkhoz való hazaköltözése miatt idővel a találkozások száma csökkenni kezdett. Ma úgy fest, hogy öt este öt helyszínen tartjuk az imaheteinket, és az utódok többsége leterheltségre és időhiányra való hivatkozással már kevésbé igényli a korábbiakhoz hasonló egy-egy estét betöltő együttlétet. Személyes-baráti kapcsolatot azonban mindmáig több szolgatárssal ápolok.

Az ökumenikus lelkésztalálkozók tapasztalatait egyébként saját lelkészi munkaközösségünkben is tudtam kamatoztatni espereshelyettesi éveim alatt. Elég, ha csak arra utalok, hogy Mártim ötleteként sikerült megszerveznünk egy-egy közös LMK-t az erdélyi evangélikus lelkészekkel Torockószentgyörgyön (Erdély) és a következő évben itt nálunk, Piliscsabán.

- A gyülekezeti lelkészség kihívásai mellett mindig fontos volt számodra az elmélyülés egy-egy konkrét teológiai kérdésben. A doktori disszertációdat is a kelenföldi szolgálat alatt írtad meg. Milyen téma foglalkoztat most?

Gyülekezetünk különböző csoportjaiban újra meg újra kérdésként fogalmazódik meg, hogy mi a különbség az egyes felekezetek tanításai között? Ennek kapcsán megkerülhetetlenül felvetődik az úrvacsora kérdése, ami témaként, közeledve a reformáció 500. évfordulójához a 2016-os balatonszárszói tavaszi hétvégénken is előkerült. Akkor még nem sejtettem, hogy az erre készített prezentáció még csak a felütés lesz, és a tárgykör alaposabb továbbgondolására sarkall majd. Legutóbb idén nyáron a Magyar Patrisztikai Társaság XX. országos tudományos konferenciáján tarthattam előadást az Eucharisztia az első három század ókeresztyén iratainak tükrében címmel. Természetesen a források tanulmányozásának végéig még hosszú az út...

Hittanos kirándulás (2018. június)

- Nagyon összetett vallási és felekezeti helyzetben élünk

Magyarországon. Mit érzékelsz, hogyan erősíthető a gyülekezeti tagokban az evangélikus identitás?

Luther alapelveinél aligha lehet jobbat és többet mondani ez ügyben. Krisztus-központúság, az Ige és az ÚJ parancsolat komolyan vétele. Evangélikus identitásunk elmélyítését szolgálta talán az is, amikor bibliaiskolánk tagsága tüzetesebben megismerte az Ágostai hitvallás 28 cikkelyét.

- Tudjuk, hogy nagyon szeretsz olvasni. Mit ajánlasz olvasásra gyülekezetünk tagjainak? Melyik az a könyv, amelyet mindenképpen olvassunk el?

Nehéz egyet kiemelni! Érdeklődési körömből kifolyólag javarészt a történelmi tárgyú regényeket kedvelem. Mártim révén viszont szoros kapcsolatba kerültem az erdélyi irodalommal, melynek nyelvezete, gondolatvilága és képi ábrázolása – időközben egy-egy régiót felfedezve a valóságban is – újra meg újra lenyűgöz és elbűvöl.

- Mit üzensz a hírlevél olvasóinak 2021 őszén a húsz év tapasztalata alapján?

Mindenekelőtt tisztelt Olvasóink mellett mennyei Atyámnak köszönöm a mögöttem lévő életszakaszt, és Tőle kérem továbbra is a bölcsességet és erőt a folytatáshoz. Örülök, hogy reménységgel nézhetek előre is, mivel jelenleg kissé elnagyolva három generációt képviselünk szolgatársaimmal itt, Kelenföldön. Ez nagyban segíthet sokszínű közösségünk és a különböző korosztályok további megszólításában.

- Az egész gyülekezet nevében kívánjuk Isten gazdag áldását további szolgálatodra!

Köszönöm – és hadd kívánjam ugyanezt én is gyülekezetünkre, illetve további közös szolgálatunkra!

☞ Gáncs Tamás

„Itt vagyok, engem küldj!”

Beszélgetés Nagy Ádámmal, a gyülekezet új hatodévesével

Nagy Ádám

- Kedves Ádám, Isten hozott a kelenföldi gyülekezetben! Örülünk, hogy Szabolcs után téged köszönthetünk, és reméljük, izgalmas és hasznos gyakorlati éved lesz nálunk! Hogyan készültél erre az évre, mik a várakozásaid a gyülekezetben töltendő időszakra nézve?

Vártam már, hogy megérkezzek, hogy lássam, hogy mi hogyan működik, milyen a gyülekezet, kik a tagjai, milyen alkalmak vannak, és nem utolsósorban a többlelkészes környezet megismerését is. Volt bennem izgalom is mindezekkel kapcsolatban új hely, új emberek, új környezet.

A várakozásom az, hogy sokat tanulhatok, és hogy amit eddig elméletben tudok, vagy valamilyen elgondolás van róla a fejemben, azt most a gyakorlatban is megismerhetem, megtanulhatom, begyakorolhatom, és egy olyan gyakorlati alapot kaphatok, amire később tudok építeni.

- Mik az első benyomásaid, hogy érzed magad?

Az első tapasztalatom, hogy itt van élet, és mindenki, aki akarja, megtalálhatja azt az istentiszteleten kívüli kört, ahová csatlakozhat, életkornak, élethelyzetnek megfelelően. Ennek nagyon örülök, mert így én is sok mindenbe beleláthatok, és sok új embert megismerhetek. Úgy érzem, hogy kell még egy kis idő, hogy igazán megtaláljam a helyemet ezeken az alkalmakon vagy akár az istentiszteleteken. Összességében bizakodó vagyok, rengeteget tanulhatok és örülök, hogy itt lehetek.

- A lelkészi hivatás színes és összetett dolog, számos területen helyt kell állnia az embernek.

Hogy érzed, a szolgálat mely részei állnak hozzád közelebb, és mik jelentenek nagyobb kihívást számodra?

Úgy érzem, hogy a személyes beszélgetések, találkozások állnak hozzám közelebb, amikor megismerhetek valakit egy kicsit jobban, megtudhatom, hogy milyen öröm, vagy adott esetben nehézség van az életében, és osztozhatok ezekben. Nagyobb kihívást jelent számomra a prédikáció. Egyrészt izgulós típus vagyok, másrészt nem vagyok bőbeszédű, így a felkészülésem során azzal is számolnom kell, hogy elsőre rövidebb lesz a prédikációm, mint azt szeretném, és ezért azt tovább kell szőni, bővíteni, anélkül, hogy bonyolulttá tegyem.

- Milyen út, milyen állomások vezettek ahhoz, hogy ma lelkészjelöltként vagy jelen egy gyülekezetben? Honnan indultál?

Azt, hogy ma itt vagyok, több embernek, gyülekezetnek köszönhetem, akiken keresztül Isten vezetett. Az ősagárdi gyülekezet a küldő gyülekezetem, itt nőttem fel és sokat formálódtam. Két lelkészt emelnék ki onnan, akik nagy hatással voltak rám. Szolga-Tőkés Sándor, aki kisebb koromban volt a gyülekezet pásztora, hittanórákat tartott nekem, valamint Eszlényi Ákos lelkészsége, amely nagyjából tíz évvel később, az ifiórákon volt fontos állomás az utamon.

Budapesten pedig, mivel egy másik egyetemet kezdtem a teológia előtt, egy diákszervezeten és annak munkatársain, alkalmain keresztül érezhettem Isten vezetését. A diákszervezet a Fiatalok az Élet Küszöbén nevet viseli, a két munkatárs pedig Néző Sándor és Tonk Gábor.

Az elhívásomat, illetve a döntésemet pedig Ézsaiás könyvének 6. fejezetéhez, annak egyik verséhez kötöm: *„Majd az Úr szavát hallottam, amint ezt kérdezi: Kit küldjek el, ki lesz a követünk? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!”* (Ézs 6,8) Amellett, hogy akkor azt éreztem, hogy ez nagyon egyértelmű, hogy én is azt mondom, engem küldj, előtte és utána is sok gondolkodást jelentett, hogy biztos vagyok-e abban, hogy ez az a pálya, amelyre Isten elhív, elhívott.

- A lelkészi szolgálat szíve a teológia. Mely terület érdekel ezen belül? Mik azok a témák, amelyekről szívesen olvasol?

Szeretem nagyon a rendszeres teológiát, ahogy a szó is mondja, valamilyen rendszerbe foglaljuk azt, amit hiszünk, az Istenhez tartozásunkat. Szeretem, ha valami rendezett és rendszerezett, még ha megérteni nehéz is. Szeretem az ehhez kapcsolódó kihívásokat, amikor próbálunk a hitünkből, Istenből, az életünkből valamit megérteni, valahogyan magyarázni. A rendszeres teológián belül az etikai kérdésekről szívesen olvasok, és úgy látom, hogy sok esetben kihívás, hogy hogyan is közelítsünk, alkossunk véleményt egy-egy helyzetben.

- Te is voltál ösztöndíjjal az amerikai Ohio államban, Columbusban tanultál egy évet. Milyen élményekkel, tapasztalatokkal tértél haza a két szemeszter után?

Sok embert megismerhettem odakint, sok új helyet láthattam, és sok új gondolattal is találkozhattam. A teológián néhány előadástól eltekintve beszélgetve, kérdésekkel dolgoztuk fel a témákat. Az egyik legnagyobb hatással rám az iszlámmal kapcsolatos óra volt, ami aztán a szakdolgozatom témájának megválasztásában is elindított. Többek között tanultam feminista teológiát, rendszeres teológiát, újszövetséget, és egy önismereti tárgyam is volt. Januárban pedig eljutottam egy indián rezervátumba, ahol megismerkedhettem egy kicsit az ott lakókkal, kultúrájukkal. Ez Dél-Dakotában volt, innen Iowába mentem, ahol egy lelkész volt a vendéglátóm, Mark Anderson. Vele rengeteg programon vehettem rész, gyülekezeti alkalmakon, és ez is egy nagyon jó tapasztalat volt, belelátni abba, hogy kint hogyan működik egy nagy gyülekezet.

- A hatodéves gyakorlat egyik legnagyobb kihívása megtalálni a munka, tanulás és feltöltődés, pihenés közötti egyensúlyt. Mi lesz a te stratégiád? Mi az, amivel a legszívesebben töltöd a szabadidődet?

Egyelőre keresem ebben az utamat, hogy hogyan is találom meg ezt az egyensúlyt. Szeretnék a lehető legtöbb alkalmon, programon részt venni, szolgálni, ugyanakkor tudom, hogy van egy határ. Az egyetem által javasolt 5+2-t szeretném a lehető legjobban megtartani (5 munkanap 2 pihenőnap), amiből az egyik alkotói nap, olvasás, készülés. Az elején inkább óvatosabb vagyok, és később adok majd hozzá plusz alkalmakat, szemben azzal, hogy az elején mindent akarok, aztán

majd novemberben meg azt sem tudom, hogy hol vagyok, csak a rohanás marad. Ilyen szempontból is jó tapasztalat a hatodév, meg lehet tanulni a fix programok mellett a fennmaradt időt jól beosztani.

Szabadidőmben szívesen vagyok a barátnőmmel, barátaimmal: társasozom vagy rúgom a labdát az EVFC-ben. Ugyanakkor szükségem van olyan időre is, amikor egyedül vagyok, olvasok, vagy számítógépes játékot játszom.

Köszöntöm innen is a gyülekezeti tagokat, olvasókat, bízom abban, hogy tudunk majd találkozni, beszélgetni, és én is megismerhetem önöket. Isten áldása legyen életükön!

☞ Molnár Lilla

Kincsként magammal viszem – A gyerektáborról

Légy erős és bátor címmel gyerektábort tartottunk a kelenföldi gyülekezetben augusztus 23-a és 27-e között. A napjainkat énekléssel és egy evangéliumi történettel indítottuk, majd interaktív előadás és kreatív korcsoportos foglalkozás segítségével Dávid és Góliát történetét dolgoztuk fel. A nagy játszások után közös áhítattal zártuk a programokat. A hét közepén ellátogattunk Zsámbékra, ahol nemcsak egy csodálatos bábelőadást nézhettünk meg, de még a méhészkedésbe is belekóstolhattunk.

Ez így egy tökéletes tábor receptje is lehetne. Mégis bizton állítom, hogy nem emiatt volt emlékezetes (számomra) ez a pár nap. Amit igazán magammal viszek, az az, amit a gyerekektől tanultam. Amit az Isten rajtuk keresztül adott.

Azt hiszem, megértettem, hogy miért mondja Jézus: *„Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába."* (Máté 18,3)

Nem tudom, hogy felnőtté érve ez hogyan lehetséges, pontosan mi a módja. Csak azt tudom, hogy a gyerekekkel eltöltött napok valami hasonlót formáltak ki bennem.

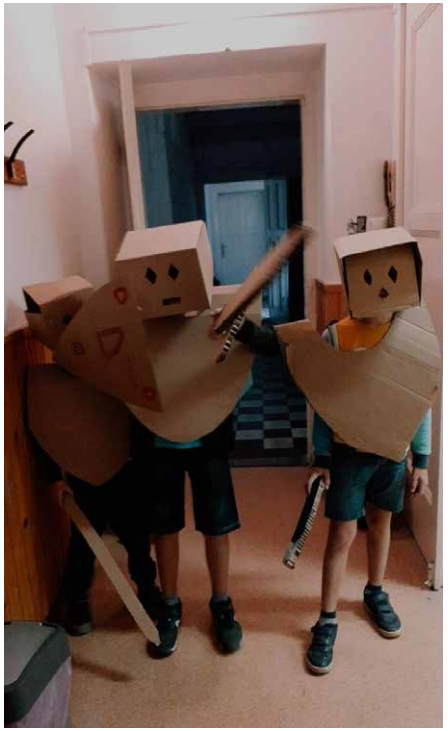

Átmosták a kis lelkem, valamit felszabadítottak bennem. És ezt bárhogy is próbálja a világ bepiszkolni, kincsként magammal viszem.

Pintér Béla énekli egy a tematikánkba illő dalában: „Góliátnak volt egy rossz szokása, az élő Istennel sosem számolt." – Így akarok számolni a(z újjá) teremtő Istennel, egyedül a hit apró fehér kavicsával nekiindulva, bízva abban, hogy Ő juttatja célba.

Ps.: A gyerekek a kedvenc teológusaim.

Egy teológushallgató,
☞ Hanula Hanga

A méhek esete Dáviddal és Góliáttal

Élményforgácsok a nyári hittantáborból

Az idei nyári gyülekezeti hittantábor rendkívüli volt. Rendkívüli, mert már bő egy éve nem lehetett hasonló alkalmat szervezni, mert a járványhelyzet miatt még több dologra kellett figyelni, s még több bizonytalan tényező nehezítette az amúgy sem könnyű feladatot: huszonsok 5–14 év közötti gyereknek egy hétre elegendő lelki, szellemi, testi táplálékot nyújtani. Az alábbi összefoglalót táborozók élménybeszámolóiból gyűjtögettem össze.

Ha a gyerekek szemszögéből nézzük, az igencsak meghatározó

testi táplálék meglehetősen finom volt. Sőt még repetát is lehetett kapni! És az ebédhez igazi, üveges jeges tea is járt!

A hét csúcspontja többek szerint a zsámbéki kirándulás volt, ahol egy művészházaspár (Fabók Mancsi és Keresztes Nagy Árpád) által létrehozott „élménybirtokon" ismerkedhettek meg a méhekkel (védőfelszerelésben testközelből) és a halhatatlanságra vágyó királyfival. Az ő történetében még egy csontváz is előkerült, ami nemhogy félelmetes nem volt, sőt... Volt, aki a méhészetben elkészített gyertyával világított az otthoni vacsoráknál, más meg féltékenyen őrizte a kapott mézet, s csak apró kóstolót adott a családjának belőle.

A csoportfoglalkozásokon a kézműveskedésben is nagyon lelkesek voltak a gyerekek. Készültek vértek, sisakok kartondobozból (Dávid és Góliát története volt a tábor vezérfonala) és színes mintákkal megszelídített parittyakövek.

Minden nap áhítattal kezdődött, sok énekléssel. Volt, aki ezt kissé nehezményezte, mert nem szeret énekelni, másnak ez jelentette az egyik legnagyobb élményt, s otthon is a dalokat fújta, kérdezgetve a szüleitől, ismerik-e azt, amit aznap hallott.

A kezdeti félelmeket oldotta a már ismert és szeretett felnőttek és a kiscserkészvezető jelenléte, a vele töltött idő kedvet csinált a cserkészkedéshez is. Másnak a tábor után Lilla személye hatott ösztönzően, hogy kimenjen az úrvacsorához.

S szülőként visszatekintve mi volt jó a táborban? Hogy a gyerekek végre együtt, közösségben hallhattak Istenről, biztonságos környezetben élhették meg egy új társaságba való beilleszkedés szorongásait és örömeit. Végül pedig az, hogy jövőre is szeretnének menni.

☞ Ittzés-Venásch Eszter

A négyszögletű kerek erdő – cserkésztábor

A tavaszi időszak ismételt kihívásai mellett, a tavalyi év tapasztalataival felvértezve fogtunk hozzá táborunk megszervezéséhez, amely szerencsénkre minden probléma nélkül lezajlott.

Az idén Nagykanizsa mellett, Miklósfán táboroztunk, ez pedig sok-sok szervezést, és nem utolsósorban sok utazást jelentett, de a tájék, illetve az erdő szépsége kárpótolt minket ezekért.

A legidősebbek pár nappal előbb leutaztak, hogy előkészítsék a táborhelyet, ahová aztán megérkeztek a többiek, valamint A négyszögletű kerek erdő – az idei keretmese – lakói, és kezdetét vette a tábor. Mindenki számára jóleső volt a kényszerű otthon töltött hetek, hónapok után ismét a barátok körében lenni, és közösen részt venni a sok programon, amelyekből idén sem volt hiány.

Volt kézműves foglalkozás, ügyességi verseny, kalmárjáték, sok sport és mozgás, illetve népdaltanulás és -éneklés, de jártunk strandon, valamint kirándultunk is. A kiscserkészek egynapos,

míg a cserkészek kétnapos túrát tettek. Vasárnap egy környékbeli lelkész tartott számunkra istentiszteletet. Esténként pedig a tábortűznél énekeltünk és játszottunk nagyokat.

Idén két őrs – a Csillagfürtök és a Szöcskék – kiscserkészígéretet, míg egy őrs – a Kaktuszok – cserkészfogadalmat tett.

Hálásak vagyunk, hogy idén is lehetőségünk volt táborozni és mindenki felejthetetlen élményekkel gazdagodhatott.

☞ Márton Csaba

Szántó Róbertre emlékezve

1991 nyarán szeretetvendégségen emlékezett meg kelenföldi gyülekezetünk második parókuslelkészéről, az akkor 100 éve született és 50 éve meghalt Szántó Róbertről. A megemlékező beszédet „A vőlegény barátja” címmel egykori segédlelkésze, Benczúr László tartotta. Ahogy Laci bácsi tíz évvel később, hírlevelünk 2001. őszi számában felelevenítette, a címet kettős értelemben használta. Elsősorban úgy, hogy Szántó Róbert szolgálatát Keresztelő Jánoséhoz hasonlította, aki János evangéliumának 3. fejezete szerint a vőlegény barátjaként beszélt magáról – Jézus, a vőlegény mellett. Ugyanakkor a címmel arra is utalt Benczúr László, hogy nem sokkal Szántó Róbert halála után ő lett Márta lányának vőlegénye, majd férje. Személyes, mégis nagyon reális mondatai szerint Szántó Róbert felismerte, hogy két világ határán áll: a modernista kultúrprotestantizmus, illetve az első világháborút követő Luther-reneszánsz és a lelki ébredésért küzdő evangélizációs időszak határán. Ez érződhetett kelenföldi szolgálatának bő egy évtizedében is.

Az első világháború után a fővárosból szülőföldjére, a Délvidékre visszakerült Szántó Róbert Szabadkán lett lelkész, ahol irodalmi, kulturális és politikai tevékenységet is végzett az ottani magyarság körében. Miután 1929-ben kiutasították Jugoszláviából, családjával Budapestre költözött, és a következő évben Raffay Sándor püspök sugallatára került a kelenföldi lelkészjelöltek közé. A lelkészválasztás körül erősen megoszlott a gyülekezet, így beiktatása után nem könnyű helyzetben kezdte meg szolgálatát. De – ahogy Bencze Imre írta a gyülekezet történetéről készült összeállításában – hamar kiderült, hogy „a püspök jól irányította a gyülekezet választását, mert nemcsak kitűnő szónokot, hanem melegszívű pásztort, különleges szervező erővel megáldott lelkészt kapott Szántó Róbertben a kelenföldi evangélikusság. Kettős feladatát valóban jól látta el az új lelkész: az építkezés közben és a viták miatt félbemaradt belmissziói munkát kellett életre keltenie, valamint talpra kellett állítania a súlyos anyagi problémákkal küzdő egyházközséget. Mindkettő sikerült.”

Idén nyár elején, tragikus halálának 80. évfordulóján az Evangélikus Életben, amelynek egyébként éveken át szerkesztője volt, „Kettétört pásztorbot” címmel írt cikket Szántó Róbertről egyházkerületünk püspöke. Élete és szolgálata valóban teljesen váratlanul, egyik pillanatról a másikra ért véget, hiszen gyilkosság áldozata lett. Ebben a mostani rövid írásban azonban halála körülményeinek részletezése helyett talán fontosabb a szolgálatának gyümölcseire emlékezni. Ezek közé tartozott, hogy halála után gyülekezete, elkerülendő az előző lelkészválasztás körüli megosztottságot, egyhangú meghívással töltötte be a megüresedett lelkészi állást. Az új lelkész, Wolf (Ordass) Lajos pedig önéletrajzi írásában így írt Kelenföldre kerüléséről: „a gyülekezet nagyon jó kézben volt tartva. Szántó Róbert tíz évi kelenföldi szolgálata alatt elsőrendű eredményeket ért el. Valamiképpen mintagyülekezetet hívott életre. Elsőrendű templomlátogatás jellemezte a gyülekezetet. Nőegyesülete és Luther-Szövetsége pedig országosan ismert, buzgó és példamutató szolgálatokat végzett.”

Szántó Róbertre emlékezve mindezért adjunk hálát! Rá emlékezve imádkozzunk és vállaljunk feladatot azért, hogy gyülekezetünk ma is Jézus Krisztusról mint megváltóról tudjon bizonyságot tenni és „példamutató szolgálatokat” tudjon végezni!

☞ Ittzés András

Boaz biciklije

Örömmel adjuk hírül, hogy a tavalyi rendhagyó ádventi vásár eredményeképp Boaz testvérünknek a tandíján felül is tudtunk küldeni adományt Kenyába. A Fikisha Kenya munkatársai tudták, hogy Boaz nagyon szeretne egy kerékpárt, ezért a plusz összegből ezt vettek neki a kisfiú nagy örömére. Köszönjük az eddigi támogatásokat, idén folytatjuk!

John Milton - A vak szonettje

Tűnődöm olykor, mért szállt rám homály
Éltem felén? E tág föld vak legén
Talentumom tétlen mért rejtem én,
Mely így elásva bennem kész halál?
Ha majd a számonkérő óra száll,
Uram feddése nem lesz-é kemény?
„Mit kezdjek így, ha nincs munkámra fény?"
Lázongok halkan. Ám vigaszt talál
Türelmem és szól: „Senki sem viszen
Méltó munkát Elé. Csak tűrd szelíd
Igáját, úgy a jó. Hisz Ő a szent
Király. A szárazföldön és vízen
Sürögteti szolgái ezreit,
S az is cselédje, ki csak vár s mereng.'

(Tóth Árpád fordítása)

Utat találni – Beszélgetés Gerlai Pállal

Ebben az évben új sorozatot indítunk, amelyben volt kelenföldi hatodéveseket kérdezünk lelkészi munkájukról, az elmúlt évek tapasztalatairól. Ezek a beszélgetések lehetőséget adnak arra is, hogy betekinthessünk egyházunk különböző gyülekezeteinek életébe, ezzel is megélve, erősítve a távol élő testvérekkel való összetartozásunkat. Az első interjú Gerlai Pállal készült, aki 2004 folyamán volt gyülekezetünkben hatodéves.

Azok kedvéért, akik nem követték a pályádat, kérlek, foglald össze röviden, eddig merre szolgáltál, milyen változások történtek a családi helyzetedben, milyen a mostani gyülekezeted.

2005. szeptember 1-jén kezdtem a lelkészi munkámat a Kelenföldön eltöltött év után az abaúji Fancsal községben, hét évet szolgáltam ott és a hozzá tartozó településeken, emellett 2009-ben iskolalelkészi munkakört vállaltam Miskolcon, és közben elvégeztem a Semmelweis Egyetemen a mentálhigiénés és szervezetfejlesztő szakot. 2012-ben választás előtt álltam: vagy gyülekezetben folytatom a szolgálatomat, vagy teljes állású iskolalelkész leszek, hiszen közben általános iskolával és óvodával bővült az evangélikus gimnázium Miskolcon. A fejlődésem lehetőségét az iskolalelkészségben láttam, így 2012-ben 1000 gyermek és fiatal, valamint közel száz pedagógus főállású lelkésze lettem. A gyülekezeti szolgálatom azonban csak fél évig szünetelt, 2013 januárjában Fabiny Tamás püspök felkérésére a Miskolchoz közeli, felvidéki magyar ajkú gyülekezetben kezdtem átjáró lelkészi szolgálatot, Lóczy Tibor lelkészi munkatárs kalauzolásával. 2016 augusztusáig havi két vasárnap láttam el istentiszteleti és kazuális szolgálatokat Rimaszombat, Sajógömör, Tornalja és Rozsnyó környékén. Azt mondhatom, hogy ez a csodálatos helyen és csodálatos emberek között végzett szolgálat vezetett rá, hogy mégis elsősorban gyülekezetben kell a munkámat végeznem. 2016 ismét választás elé állított, ekkor már a gyülekezeti lelkészség mellett döntöttem, így vállaltam szolgálatot Tokaj és környékén, ahol azóta is parókuslelkész vagyok.

Emellett a Miskolci Ökumenikus Egyetemi Lelkészség szolgálatában is állok, 2019 óta az Állam- és Jogtudományi Karon kurzust vezetek Dr. Vinnai Edina docenssel *Felelősségvállalás korunk társadalmában* címmel. A kurzusnak minden tavaszi félévben rendszeresen 25–30 fő hallgatója van. Tokaj környékén nyolc szórványgyülekezetben van rendszeres istentisztelet, legnagyobb templomunk a tállyai templom, Kossuth keresztelkedési helye, amelyet az előző évben sikerült felújítani, ezen kívül még négy templomunk van Abaújszántótól Sátoraljaújhelyig, ez utóbbi kettőn is sikerült szükségszerű javításokat megejteni ebben az évben, és a gyülekezetek is új erőre kaptak a vírushelyzet után.

2015-ben megházasodtam, 2019-ben született meg a kislányunk, a cikk megírásának napjaiban éppen a dackorszak kihívásait, a bölcsődekezdést, valamint az első betegség napjait éljük. Úgy érzem ez teljesen kitölti jelenleg az életemet.

Az ember, amíg készül a szolgálatra, gondolom, már az egyetem alatt, de hatodévben biztos elképzeli, milyen lesz, amikor elkezdi a munkát. Mennyiben lett más a valóság, mint az, amit akár Kelenföldön szolgálva is elképzeltél?

Gondolatban sokszor visszarepülök 2005 szeptemberébe, amikor néhány hónappal a kelenföldi vizsgaistentiszteletem után ott ültem egy háromszáz fős falu vadászházszerű parókiájának félhektáros udvarán, és ki kellett találnom, miből is fog állni a lelkészi szolgálatom. Meg kell mondjam, hogy nagy volt a váltás a városi környezet után, sokkal nagyobb volt a távolság, mint az a kétszáz kilométer, amely az addigi otthonomtól elválasztott. Huszonnégy éves voltam, minimális gyülekezeti tapasztalatom volt, és úgy éreztem, hogy a ropogós teológiai diplomával most nem fogok jutni semmire. Az első két hétben a pénztáros néni házának tisztaszobájában aludtam, hajnalban a kerti WC-n egy tyúk várt frissen tojt tojással, napközben az idősek napközi otthonába mentem ebédelni, este pedig a falu főutcáján álló ház előtti padra ültem ki az aktualitásokat megbeszélő asszonyok és a féllábú gyülekezeti gondnok bácsi társaságában. Ezt a padot – mint később kiderült – a faluban ENSZ-nek becézték, mert ott tárgyalták meg az aktualitásokat a helyi nyugdíjasok. Az első kritikus véleményt is itt hallottam az egyik vendéglátó egységből hazatérő evangélikustól, amikor kissé italosan cifra szavakat használt. Vigyázz! – mondták az asszonyok – ez itt az új tisztelendő! Ez? – kiáltott, és ismét mondott egy cirkalmasat. És igaza volt: rólam, a gimnazistaforma fiatalról senkinek sem a lelkész ugrott volna be elsőre. Később, amikor jobban megismertem a gyülekezetet, kiderült, hogy ez a férfi a fogyatékkal élő felnőtt gyermekét nevelgeti, és többet kell tűrnie, mint sok más embernek.

Azután persze felgyorsultak az események, sok minden nem úgy alakult, ahogy szerettem volna, és sok minden jobban, mint gondoltam volna. Azt hiszem, bárhol is kellett volna végeznem a szolgálatom első éveit, ugyanazokat a próbatételeket, akadályokat kellett volna elviselnem. Kelenföldön és Fancsalon tanultam meg, hogyan végezzem a lelkészi szolgálatom, ezek a tapasztalatok szépen kiegészítették egymást. Hálás vagyok Istennek, hogy az igehirdetés és a hittanóra azóta is a legkedvesebb időtöltésem. Ma sem tudom elképzelni úgy a vasárnapot, hogy ne induljak el az aktuális istentiszteleti körömre, amely itt Tokaj környékén jelenleg 100 és 200 kilométer között van (a felvidéki átjáró szolgálat is megmaradt, a hármashatár menti Nagytárkányba járok havonta), és idén is

heti 10 hittanórát tartok óvodától egyetemig, idősek otthonáig.

Vittél-e magaddal Kelenföldről olyan tapasztalatot, amely meghatározta a szolgálatod akár pozitív, akár negatív szempontból?

A kelenföldi gyakorlati év nagyszerű emlék számomra, és elsősorban azt a tapasztalatot vittem magammal, hogy milyen különleges dolog, amikor csapatban lehet dolgozni. Sajnos a jelenlegi szolgálati helyemen ezt egy kicsit kevéssé élhetem meg, sokszor érzem úgy, hogy a lelkészi szolgálat egy véget nem érő *one-man-show*. Pedig nagyon megerősítő volt Kelenföldön a munkacsoport adta lehetőségeket megélni. Amikor lelkészek is egymás között beoszthatják a szolgálatot, de specifikus gyülekezeti szolgálattevők is vannak, akik betegekhez, rászorulókhoz el tudnak jutni. A zenés áhítatok és a családi istentiszteletek lehetőségét is nagyszerű volt megtapasztalni. Én magam is kántorképzőben töltöttem fiatalkorom nyarainak jelentős részét, de jó volt látni Kelenföldön, hogy ez működőképes gyülekezetben is. A jelenlegi tokaji szórványgyülekezetből, Tállyáról két fiatalt is sikerült a fóti nyári kántorképzőbe delegálnunk, akik nagyon megszerették és visszavágynak a fóti közegbe. Ezt nagyon nagy sikernek érzem.

A családi istentiszteletek formáját is hasznosítani igyekszem: a nyolc szórványgyülekezetben, ahol lehet, időnként tartunk családi istentiszteleteket, ezek mindig kedves és emlékezetes alkalmak. Igyekszem a gyülekezeti szolgálatban résztvevő presbitereknél is alkalmazni azt, hogy mindenki olyan jellegű szolgálatban vegyen részt, amilyen a tehetségéhez, érdeklődéséhez leginkább közel áll. Nem egyszerű feladat, mivel a szórványhelyzet miatt a gyülekezeti részek rendszerint csak a kis létszámot tapasztalják meg, én vagyok az a szerencsés, aki egy hónap alatt a teljes gyülekezettel találkozom. Azért, hogy a közösség élménye is rendszeresen megtapasztalható legyen, évente szervezünk regionális csendesnapot Tállyán vagy Sátoraljaújhelyen, illetve gyülekezeti kirándulásokat is a Felvidékre és a Dunántúlra. Különleges volt megélniük a sátoraljaújhelyi szórványhelyzetben élőknek, hogy pl. Sajógömörben vagy Kőszegen mekkora templomokat építettek, vagy milyen jól működő intézményeket működtetnek evangélikusok.

{kitekintő}

Hogyan élted meg, élte meg a gyülekezeted a járvány időszakát, milyen most, amikor kezd visszatérni az élet?

Igyekeztünk a lehetőségeket meglátni a koronavírus hozta új helyzetben, bár nagyon nehéz volt, mert már a koronavírus előtti évben is több fontos gyülekezeti tagot elveszítettünk, és nagyon aggódtunk a magas átlagéletkorú kedves gyülekezetünkért. Először a gyülekezeti honlapot építettük teljesen újjá. Ebben segítségemre volt, hogy hobbim a mobiltelefonnal való fotózás, ezeket a képeket használtuk a honlaphoz. Elindultak az online istentiszteletek, amelyből másfél év alatt körülbelül ötvenet közvetítettünk. Mivel híveinknek csak nagyjából a fele használja az internetet, nyomtatott, időszakos gyülekezeti újságot készítettünk, ezekben a feleségem volt a legnagyobb segítségem, de a tokaji gyülekezeti tagok is segítettek az online közvetítésekben. A vírushelyzet alatt a területünkön az evangélikusoknak kezdetben maszkokat, egyházi kiadványokat, később gyülekezeti újságot, útmutatót, a gyereknek hittanos gyermekkönyveket juttattunk el. Körülbelül négy ilyen „kampányunk” volt 2020 húsvétja és 2021 pünkösdje között. A gyülekezeti tagjainknak jó visszajelzés volt, hogy országszerte százas nagyságrendben követték online istentiszteleteinket és rengeteg pozitív visszajelzést, online adományt is kaptunk. Az oltások megindulásával együtt nagyon korán, 2021 húsvét környékén kezdődtek újra a személyes istentiszteletek (a két oltáson túllevő gyülekezeti tagok egyszerűen eljöttek az online közvetített istentiszteletekre), de sajnos mi is megtapasztaltuk, hogy a korábbi számokat nem tudjuk elérni az istentiszteleti látogatottságban. Ezen az őszön végre az óvodai hittanórák is újraindulhattak. Azért a legjobb a személyes istentisztelet és a személyes találkozás. Nyáron nagyon jó volt gyülekezeti pikniket és hittanos kirándulást szervezni az evangélikus gyerekeknek és szüleiknek.

Milyen terveid vannak a jövőre nézve? Milyen feladatok, kihívások állnak előtted?

Minden munkaévben kitűzök egy kihívást, egy megoldandó feladatot. Volt olyan év, amikor az óvodai hittanórák megerősítése volt a cél, volt, amikor az egyetemi előadás menetének kidolgozása,

vagy a koronavírus évében a honlap és a gyülekezeti újság. Ebben az évben két ilyen kihívásom van. Az egyik egy középiskolai hittancsoportommal kapcsolatos a miskolci Kossuth Lajos Evangélikus Középiskolában (a gimnázium igazgatója a megye lelkészeit igyekszik bevonni a gimnáziumi hitoktatásba). A hittancsoportom nagy része nincs megkeresztelkedve, mivel ez nem feltétele a felvételinek, és az elmúlt két tanévben a vírushelyzet sem segítette az összecsiszolódást. Év végéig szeretném elérni, hogy ha majd visszatekintenek a gimnáziumi évekre, az evangélikus hittan olyan legyen, amire majd szívesen emlékeznek, és ha megerősödik bennük az Isten iránti vágyakozás, akkor az evangélikus egyháznál kezdjék a keresést.

Mindig keresem a lehetőségeket, hogy gyülekezeti kereteken túl is elérjek embereket, ezért a másik ilyen kihívás számomra most az, hogy tavasz óta lehetőségem van a tokaji Egészségfejlesztési Irodával együttműködnöm. Tokaj környékén, de egész Borsod-Abaúj-Zemplén megyében elég szekularizált a társadalom, sokan egészen egyházellenesek. A mentálhigiéné olyan eszköz, amelyet jól használva azokat is el lehet érni, akik a lelkészektől és az egyháztól ódzkodnak, de a lelkiséget keresik. Feléjük is szeretnék utat találni. Tavasz óta hetente online előadásokat tartok, illetve ősztől az országban sokfelé futó Alzheimer Café tokaji előadásait is én szervezhetem meg. Ez is mutatja, hogy mennyiféle szolgálati lehetőség van. Ezért is szeretem az itteni szolgálatot: nincs két egyforma hét, nincs két egyforma szolgálat, Isten mindig tartogat valami meglepetésszerű lehetőséget, csak nyitottnak kell lenni a hívására, és élni kell a lehetőségekkel.

☞ Ittzés-Venásch Eszter

Új főtitkár az LVSz élén

A hírlevél előző számának kitekintőjében megígértük, hogy legközelebb beszámolunk a Lutheránus Világszövetség (LVSz) új főtitkárának megválasztásáról. Azóta tudjuk, hogy a világszövetség tanácsa Anne Burghardt észt lelkészt választotta főtitkárrá (képünkön), akit november 17-én iktatnak be új hivatalába. A jelölési folyamat hátteréről gyülekezetünk másodfelügyelőjét, Pap Kinga Marjattát kérdeztük.

Kedves Kinga! Te is tagja voltál annak a nemzetközi bizottságnak, amely a tagegyházak jelöltjei közül a választás előtt két főre csökkentette a jelöltek számát – erről az Evangélikus Életben is beszámoltál. Elmondanád, hogy számodra mi volt a legmeghatározóbb az egész jelölési folyamatban?

Mivel nem sokkal korábban zajlott a kelenföldi lelkészjelölési folyamat, friss élményekre támaszkodhattam. A munkánk lényege pontosan ugyanaz volt, csak egygyel nagyobb terepen: hogy még a hivatalos jelölés előtt bizalmasan felmérjük az igényeket, majd ezek alapján és háttértudásunkra, tapasztalatainkra támaszkodva kirostáljuk a jelölteket.

„Csak” annyi volt a különbség, hogy ebben a 2020 szeptemberétől 2021 áprilisáig tartó folyamatban nem kelenföldi lakások nappalijában vagy kávézók asztalai mellett, hanem telefonon, interneten tettem fel kérdéseket, és latolgattuk az esélyeket egyházvezetőkkel, lelkészekkel, külügyes kollegákkal közösen. Mivel a bizottságban „én voltam” Közép-Kelet-Európa, elsősorban erre a térségre koncentráltam, de más régióbeli egyházak álláspontjáról is igyekeztem tájékozódni, hogy tisztán lássam az esélyeinket.

Talán nem túlzás azt állítani, hogy mire beérkeztek a hivatalos jelölé-

sek, már mindannyian pontosan tudtuk, hogy mi a felhozatal, ki kit támogat és kit kevésbé. Egy világméretű választásnál természetes, hogy több opciót is szem előtt kell tartani, hiszen kevés az esélye, hogy éppen a számunkra legideálisabb jelölt lehet a befutó. De ki lehetne akkor a második legjobb? Ki az, aki semmi esetre sem elfogadható a mieink számára? – vetődik fel a kérdés.

A hétfős csapatban nagyon komoly egyházi múlttal és befolyással rendelkező vezetőkkel, lelki emberekkel dolgoztunk együtt, ugyanakkor páratlanul őszinte, fesztelen hangulatban. Számomra egyben hivatalos egyházi pályafutásom szép lezárását jelentette ez a megbízatás: sem előbb, sem később nem lettem volna kellően tájékozott a világszintű evangélikus személyi folyamatokban egy ilyen feladat ellátásához. Megerősítő visszajelzésként őrzöm azt is, hogy éppen ebből a régióból, amit rendszerint minden kiemelt helyen minimum püspöki szintű, meglett férfiak képviselnek, engem jelöltek első helyen a főtitkárkereső bizottságba.

Úgy tudom, személyesen is ismered az új főtitkárt. Honnan van az ismeretség, és hogyan jellemeznéd Anne Burghardtot?

Igen, sok éve ismerjük egymást LVSz-es körökből. A nemzetközi egyházi szervezetekben sok észt dolgozik, és ha egy hivatalos levelezésben (akár ismeretlenként) az anyanyelvén szólítunk meg valakit, az rögtön más szintre helyezi a formálódó ismeretséget. Egy-egy konferencia kapcsán jónéhány vidám – és egyházpolitikai szempontból előremutató – estét töltöttünk együtt. Lelkészeink közül Lilla a 2017-es nagygyűlés liturgiai bizottságának ifjúsági küldötteként, Tamás az LVSz evangélikus–pünkösdi párbeszédbizottságában barátkozhatott össze vele.

Anne stabil teológiai alapokon álló csendes határozottsága széles körben elfogadottá teszi személyét. Az észtekre általában is jellemző széles körű nyelvtudása (az angol mellett német, orosz, francia) nagy érték egy ilyen munkakörben. De talán a magas intellektuális színvonallal párosuló humor az, ami nélkül a legnehezebb elképzelni őt.

A cikkben megemlíted, hogy az új vezető kritikus helyzetben, sok nehéz feladattal veszi át a szervezet irányítását. Ezek közül melyeket látod a legfontosabbnak, és miért?

Nem hiszem, hogy feladatom nyilvánosan kommentálni egy világszerte 77 millió evangélikust összefogó, 150 millió eurós költségvetésből gazdálkodó világszervezet kívánatos prioritásait. Ami bizonyos, hogy az LVSz egyre nagyobb szerepet játszik a humanitárius segítségnyújtás területén, ami természetesen keresztény alapfeladat. Ugyanakkor a folyamatosan tisztázott teológiai identitás felmutatása és az erre alapozott magas szintű ökumenikus párbeszéd adja egy egyházi világszövetség (*communio*) tartalmi lényegét. Mivel egy igen jó teológus került a szervezet élére, nincs miért aggódnunk a különböző munkaterületek egyensúlya miatt.

Az új főtitkár két szempontból is „kisebbséget" képvisel az LVSz-en belül; a közép-kelet-európai régióból való, és az első nő, aki ezt a posztot betölti. Milyen jelentőségét látod ezeknek?

Egyrészről mondhatjuk, hogy szakmailag és emberileg alkalmas vezetőt kerestünk a világszövetség élére – ezek után nincs jelentősége, hogy az illető úgymond zsidó vagy görög. Ugyanakkor hányatott sorsú régiónk számára természetesen örömteli fejlemény, hogy Káldy Zoltán óta (aki 1984–1987 között volt az LVSz elnöke – tehát a főtitkárral ellentétben nem főállású, hanem reprezentatív vezető) az első környékbeli csúcsvezetőt üdvözölhetjük a világszövetség élén.

Noha a tagegyházak túlnyomó többségében ordinálnak nőket, például az észtekkel szomszédos lettországi evangélikus egyházban már nem. Tehát különösen ennek a régiónak az összefüggésében lehet szimbolikus jelentősége ennek a választásnak. A nők szerepvállalása az LVSz vezető testületeiben egyébként nem új keletű dolog: az 1984-es budapesti nagygyűlés óta garantált a legalább 40%-os jelenlétük minden testületben. De ahogy mondani szokás, ez adiaforon kérdés – tehát fontos, de az üdvösség szempontjából nem döntő jelentőségű téma.

Nagyon köszönöm a beszélgetést!

☞ Bernhardt Dóra

Gáncs Tamás: Negyvenkét életjel

Negyvenkét évesnek lenni lehetőség. Főleg akkor, ha az ember már sejti, mi is az élet értelme. Douglas Adams Galaxis útikalauz stopposoknak című ikonikus regényfolyama óta a válasz adott: negyvenkettő. De mi a helyzet, ha az ember már negyvenkettő, de ezzel a válasszal mégsem elégszik meg? Gáncs Tamás evangélikus lelkész negyvenkét éves lett. Nagypapájától, Gáncs Aladártól másfél éve átvett „öröksége” az Evangélikus Élet magazinban megjelenő, igeközpontú Élő víz rovat, amelyben az egyházi évet szem előtt tartó, aktualitásokra reagáló írások jelennek meg. Ezek közül az első negyvenkettő e kötetben láthat napvilágot. Kiegészítve húsz darab felnőtt színezős igéslappal, amelyeket húsz szerettünknek küldhetünk tovább „életjelként”. Gáncs Tamás a Biblia örök érvényű szövegeit hozza közelebb az olvasóhoz montázsszerűen megalkotott, többször személyes illusztrációkkal dolgozó írásaiban, keresve az élet értelmét, s bemutatva, hogy a több ezer éves igeversek ma is érvényesek, ha megtaláljuk hozzájuk a megfelelő (sor)vezetőt.

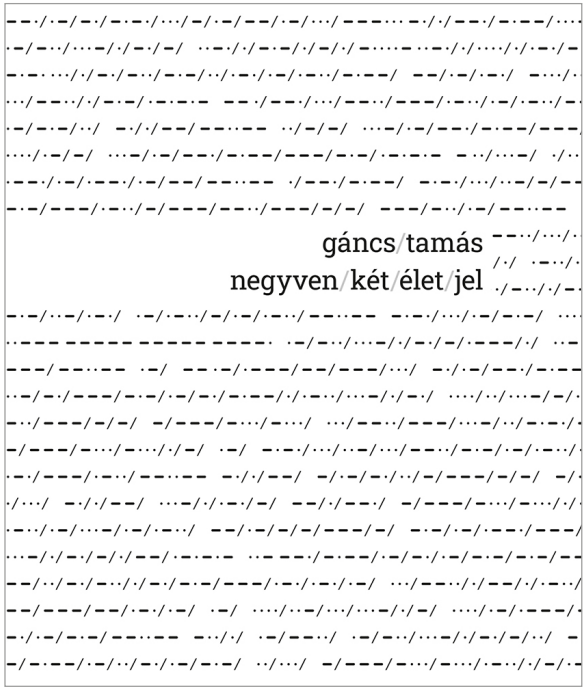

☞ Kézdi Beáta

A könyv bemutatója október 19-én 18 órakor lesz az Evangélikus Országos Múzeumban. A szerzővel Smidéliusz Gábor Deák téri igazgatólelkész beszélget. Az est házigazdája: Kézdi Beáta főszerkesztő (Evangélikus Élet).

Krisztus szeretetével – testvéri közösségben

Új időszaki kiállítás az Evangélikus Országos Múzeumban

A nemzetközi eucharisztikus kongresszus idejére időzítve nyílt meg szeptember 6-án – telt házas közönség előtt – az Evangélikus Országos Múzeum új időszaki kiállítása. *A Szeretetnek eledele – A tápláléktól a valódi közösségig* című tárlat „leleplezésekor” különleges élményben volt részük a résztvevőknek: nemcsak a tárgyak reprezentálták a nagy történelmi egyházak kultúra- és közösségteremtő erejét – nem elfedve különbözőségeinket, és rámutatva oly sok közös kincsünkre – de személyesen is együtt voltunk jelen evangélikusok, katolikusok és reformátusok.

Immár a második tárlat nyílt meg az Evangélikus Országos Múzeum falai között a Magyarországi Evangélikus Egyház által meghirdetett úrvacsora évéhez kapcsolódóan, és jól ki is egészíti a korábbi, kortárs alkotásokat felvonultató kiállítást, amely a *Kenyér és bor színében – Az úrvacsora kortárs szemmel* címet viselte. A mostani kiállítás azonban – ha az alkotások korát nézzük – „történeti kiállítás”, de jóval több is annál.

Világi aggodalmaktól a mennyei szemlélődésig

A művészettörténeti kutatás hosszú „kihagyás” után az utóbbi években fordult újra az egyházművészet funkcionális szempontú bemutatása felé, így olyan alkotások is a közönség elé kerülnek, amelyek stiláris, művészeti kvalitásuknál fogva esetleg soha nem kaptak volna helyet a tárlókban. Ráadásul olyan kontextusban „mutatkoznak be” – mire használták, mi volt az eredeti funkciója, miért ezt és így ábrázolja? – amely sokkal közelebb hozza hozzánk őket.

A kiállítás kurátorai – Harmati Bála László művészettörténész, Kertész Botond történész és Zászkaliczky Zsuzsanna művészettörténész – ezeket a kérdéseket megválaszolva különleges gondolati ívre fűzték fel a tárgyakat. Az e világi kézzelfoghatótól vezet-

nek bennünket a megfoghatatlan misztériumig, egyben az egyéntől a közösség felé, mintegy megismételve azt a vágyat, amelyet a középkori és a kora újkori hívek is megfogalmazhattak: a képek, a tárgyak, a prédikált szavak segítsék őket eljutni a világi aggodalmaktól a mennyei szemlélődésig.

Különbözőségeket megtartva is közösségben

A megnyitón H. Hubert Gabriella, az Evangélikus Országos Gyűjtemény igazgatója köszöntötte a jelenlévőket, majd Beer Miklós katolikus püspök és Fabiny Tamás evangélikus elnök-püspök szólt a jelenlévőkhöz. Az alkalom ünnepélyességét a frissen alakult 447 Hz kamarakórus szolgálata emelte.

Beer Miklós, a Váci Egyházmegye nyugalmazott püspöke felidézte azt a beszélgetést, amelyet Fabiny Tamással és Steinbach József dunántúli református püspökkel folytatott évekkel ezelőtt a Püspökkenyér című televízióműsorban. Ott Steinbach püspök úgy fogalmazott, hogy a reformátusok az úrvacsora vételekor a feltámadt Krisztussal találkoznak a bűneik bocsánatára, testvéri közösségben. Ennek a koncentrált megfogalmazásnak a mintájára a katolikus püspök azt hangsúlyozta: az úrvacsorában az Úristen ajándékozó szeretetét próbálhatjuk megérteni, amelynek segítségével egyre közelebb kerülünk a misztériumig.

A katolikus püspök, majd pedig Fabiny Tamás is kifejezte az interkommunió, az úrvacsoraközösség iránti vágyát, amelyet – nem titkoltan – a kiállítás is megfogalmaz. Az evangélikus elnök-püspök ezen túlmenően a kiállítás fő alkotására – egy nemrégiben a múzeum gyűjteményébe került festményre – hívta fel a figyelmet.

A kiállítás címét adó mű – *Szeretetnek eledele* – is az asztalközösséget ábrázolja. Az ismeretlen festő alkotásán – amelyet feltehetően egy, a Magyar Nemzeti Múzeumban őrzött metszet után készített a művész, bár a metszet jóval ügyetlenebb kivitelű – II. József jelenik meg bal oldalt, a kerek asztal körül helyet foglaló négy egyház (katolikus, evangélikus, református és görögkatolikus) egyenrangúként ábrázolt vezetői mellett. Jogarát emelve hangsúlyozza – megfestett – mondanivalóját: „Krisztus Szerzeményét akármint tartsátok, Tsak Nékem s Istennek a Dijt megadjátok. Máté 22. rész”.

A jelenet alatt a kép magyarázataként többsoros felirat olvasható, amely kiemeli, hogy a különbözőségeket megtartva is közösségben lehetünk egy asztalnál a szentségeket magunkhoz véve, hiszen ez – ahogyan Fabiny Tamás hangsúlyozta – nem az erők összemérésének, a tudós vitának az asztala, hanem az étkezés, méghozzá a szakramentális étkezés asztala.

Az úrvacsora mint a lelki éhség csillapítója

A kiállítás négy tematikus egységből áll, így a táplálék, az áldozatvállalás, a megtisztulás és a közösség témaköreit járhatjuk körbe, számos bibliai, teológiai és egyháztörténeti vonatkozást megismerve (például Luther asztali beszélgetéseit is felidézve). Az anyag számos ikonográfiai különlegességet is felvillant evangélikus, református, katolikus, zsidó és görögkatolikus tárgyakon, ábrázolásokon keresztül. A metszetek, festmények, oltárképek mellett nemcsak kelyhek, paténák és ostyatartók láthatók, de például egy különleges, bárány alakú süteményforma is. A nagyművészeti alkotások mellett semmivel sem tűnnek értéktelenebbnek vagy érdektelenebbnek a kisművészeti produktumok, sőt mind hozzáadnak a kiállítás teljességéhez.

Az ábrázolások tekintetében nem csak az úrvacsora megjelenítésének számos variációját láthatjuk (nehéz volna kiemelni egyetlen kompozíciót, de a Tahitótfaluból való oltárterítőt nem érdemes elmulasztani), elénk kerül Ábrahám és a három angyal története, Izsák fel nem áldozása, a kenyérszaporítás, Krisztus üdvöt hozó vére, az emmausi vacsora is – mind-mind az úrvacsora misztériuma felé vezetve bennünket.

A tárlat több síkon is körbejárja a témát: a tárgyakon és a képeken kívül a kimondott szó erejét is

megjeleníti. Ehhez hangzó anyagot, prédikációt is beemeltek a kiállításba, sőt énekhagyományunk is felidéződik. Vetítések, interaktív tábla is segíti a látogatót az elmélyülésben.

Végezetül visszatérve a címadó festményre: a szimbolikus jelenetet a türelmi rendelet ihlette, és az úrvacsorát mint a lelki éhség csillapítóját is ábrázolja, sőt arra hív bennünket, hogy ismerjük fel rítusaink közös vonásait – mindezt a 18. század végén! Nemcsak a múzeum egyik legfrissebb szerzeményeként volt érdemes ezt az alkotást választani a kiállítás „címeréül", hanem a máig aktuális mondanivalója miatt is.

A kiállítás 2022. január 30-ig látogatható, hétfő kivételével minden nap 10 és 18 óra között. Cím: Evangélikus Országos Múzeum, 1052 Budapest, Deák tér 4.

☞ Isó M. Emese

Gyülekezetünk életéből

Július 1–jén a **Magyar Patrisztikai Társaság** által megrendezésre került XX. országos konferencián *Eucharisztia az első három század ókeresztyén iratainak tükrében* címmel lelkészünk, Blázy Árpád tartott előadást Bakonybélben. (Ld. 38. oldal első fénykép.)

Június 27-én gyülekezetünk **svéd nyelvű keresztelői istentiszteletnek** adott otthont.

Július 3-án Keczkó Pál esperes beiktatta másodlelkészi hivatalába **Molnár Lillát.** (Ld. 38. oldal második fénykép, 41. oldal, valamint 43. oldal első fényképe.)

Július 24-én Szemerei János püspök lelkésszé szentelte **Nagy Szabolcsot.** (Képösszeállítás a 42. oldalon.)

Esketési emlékünnepre került sor augusztus 10-én templomunkban, amikor gyülekezetünk volt lelkészházaspárja, Missura Tibor és Missura Tiborné sz.: Ormos Mária testvéreink erősíttettek meg Isten áldásával 60. házassági évfordulójuk alkalmából. A zsoltáros mondja: *„Uram, szereteted az égig ér, hűséged a fellegekig"* (Zsolt 36,6). (Ld. 38. oldal harmadik fénykép.)

Augusztus 20-ai állami ünnepünkön **állami kitüntetésben** részesült (többek között) Prőhle Gergely országos felügyelőnk és Szepesfalvy Ákos gyülekezeti felügyelőnk. Szívből gratulálunk nekik az elismeréshez!

Napközis gyerektáborunkat aug. 23–27. között tartottuk *Légy erős és bátor!* címmel, 32 gyermek részvételével.

Augusztus 31-én **Zsidákovits Réka** testvérünk letette megbízott irodavezetői szolgálatát gyülekezetünkben. Szeptember 1-jétől **Németh Zsuzsa** személyében új irodavezetője van hivatalunknak. Legyen Isten gazdag áldása Réka és Zsuzsa életén!

Augusztus 30–31-én a **Deák Téri Evangélikus Gimnázium tantestülete** tanévkezdő találkozásának lehettünk házigazdái.

Szeretettel köszöntjük **Nagy Ádámot,** aki a 2021/22-es tanévben gyülekezetünkben tölti hatodéves, lelkészjelölti évét Blázy Árpád lelkészünk mentorsága mellett. Jézus mondja: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendeltelek, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek"* (Jn 15,16). A vele készült riport a 9–12. oldalon olvasható.

A szerdai **bibliaiskola** alkalmain tovább folytatjuk a *Reformációi ábécé 95 tételben* című sorozatunkat. Hívunk-várunk minden érdeklődőt! A **középkör** alkalmain a Zsidókhoz írt levéllel foglalkozunk, várunk minden érdeklődőt!

A pénteki **bibliakuckón** a teremtés történetétől kezdve haladunk az ószövetségi történetek sorában. Várjuk az ovisokat és kisiskolásokat!

Az új, fiatal felnőtteknek szóló **XY** kör hétfői alkalmain életkérdésekkel foglalkozunk bibliai történetek, igeszakaszok összefüggéseiben.

Az elmúlt hónapban több hűséges testvérünket szólította magához Megváltó Urunk: **Olescher Tamás (88†) festőművészt, Svigruha Gáborné sz.: Popelka Erzsébet (87†) és Sass Szilárdné sz.: Gál Mária (77†) testvéreinket.** Osz-

tozva a gyászoló családok fájdalmában Jézus szavával kívánunk vigasztalást. *„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem”* (Jn 10,14).

Lelkészeink az elmúlt időszakban újra tarthattak **bibliaórákat** a **Szent Imre kórház pszichiátriáján.**

2021. szeptember 19-én ünnepeltük az **idei konfirmációt,** amikor tizennégy fiatal kérte Isten megerősítő áldását életére. (Képösszeállítás a 40. oldalon.)

Szeptember 24–26. között a gyülekezet **ifjúsága** Fóton töltötte csendes(?)hétvégéjét. A téma a belső szoba csendje, az Isten és a másik ember számára elkülönített idő volt. (Képösszeállítás a 43–44. oldalon.)

Szeptember 29-én Gáncs Tamás lelkészünk a Deák téri gyülekezet szenior körének volt vendége, ahol **Pilinszky János esszenciális teológiájának aktualitása** címmel tartott előadást a Pilinszky 100 évforduló kapcsán.

Október 3-án tartottuk idei **áldozati vasárnapunkat,** amit a gyülekezetünkben zajló gyermek- és ifjúsági munkára hirdettünk meg. A **férfikör** következő alkalmain Kiss János Ferenc mérnök testvérünk Leibnizről, Dr. Petrovay Kristóf csillagász Hit és asztronómia, illetve Dr. Németh Gábor testvérünk Árpád-kori templomok témakörben fog előadást tartani. Ezekre az alkalmakra is hívunk minden kedves érdeklődőt.

Október 31-én 18 órakor a külsőkelenföldi református gyülekezettel közös ünnepi **reformációi istentiszteletet** tartunk, ezúttal az Ildikó téren. Az igehirdető Gáncs Tamás lesz.

KÖZÖSSÉGBEN ISTENNEL ÉS EGYMÁSSAL

őszi gyülekezeti hétvége 2021

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1 Pt 5-7)

Tervezett program:

2021. október 15., péntek

16:30 Templomos kuckó (régi gyülekezeti terem)
18:00 Testvérközösségben – bibliatanulmány (tanácsterem)
Molnár Lilla
Áhítattal szolgál: *Nagy Ádám*
19:00 „Pont 93 pont” – ifjúságok – (régi gyülekezeti terem)

2021. október 16., szombat

19:00 Egyházzenei hangverseny (templom)
A gyülekezet ének- és zenekara meghívott szólistákkal kiegészülve Heinrich Schütz műveiből ad elő egy csokorra valót ez alkalommal magyar nyelven. A zenekar egy csellóverseny kísérőjeként is bemutatkozik: Luigi Boccherini G-dúr csellóversenye hangzik el ezen az estén, melynek szólistája a gyülekezet zenei életét rendszeresen gazdagító csellóművész, *Szontagh Márton*. A fóti kántorképző júliusi tanfolyamának hallgatói is szolgálnak kórusmuzsikával: Gabriel Fauré Requiemjének egy tételét és Kodály Zoltán 114. genfi zsoltárát hallhatjuk előadásukban.
A koncert programját gyülekezetünk két kántora,
Bence Gábor és Németh Sándor állította össze.
Igét hirdet: *Blázy Árpád*

2021. október 17., vasárnap –
templomunk felszentelésének 93. évfordulója

10:30 Igei és úrvacsorai közösségben –
istentisztelet, igét hirdet: *Gáncs Tamás*
közreműködik a fóti kántorképző júliusi tanfolyamának kórusa
Kelenföldön 8 és 18 órakor nem tartunk istentiszteletet.

A járványügyi helyzetre való tekintettel, ezúttal a közös ebédet mellőzzük.

Gyerekalkalmak a kelenföldi evangélikus gyülekezetben
CSALÁDI ÚRVACSORÁS ISTENTISZTELET
minden hónap első vasárnapján 9:30-kor
GYEREKBIBLIAKÖR (GYBK)
a 10:30-as istentisztelet alatt a hónap 2-5. vasárnapjain
Kismamakör kéthetente kedden 10:00-kor
PÉNTEKI KUCKÓ (ovis és kisiskolás hittan) minden pénteken 16:30-kor
Adventi és húsvéti KÉZMŰVES FOGLALKOZÁSOK
Karácsonyi betlehemezés
Kapcsolat: Molnár Lilla
+36-20/824-6202
Farsang

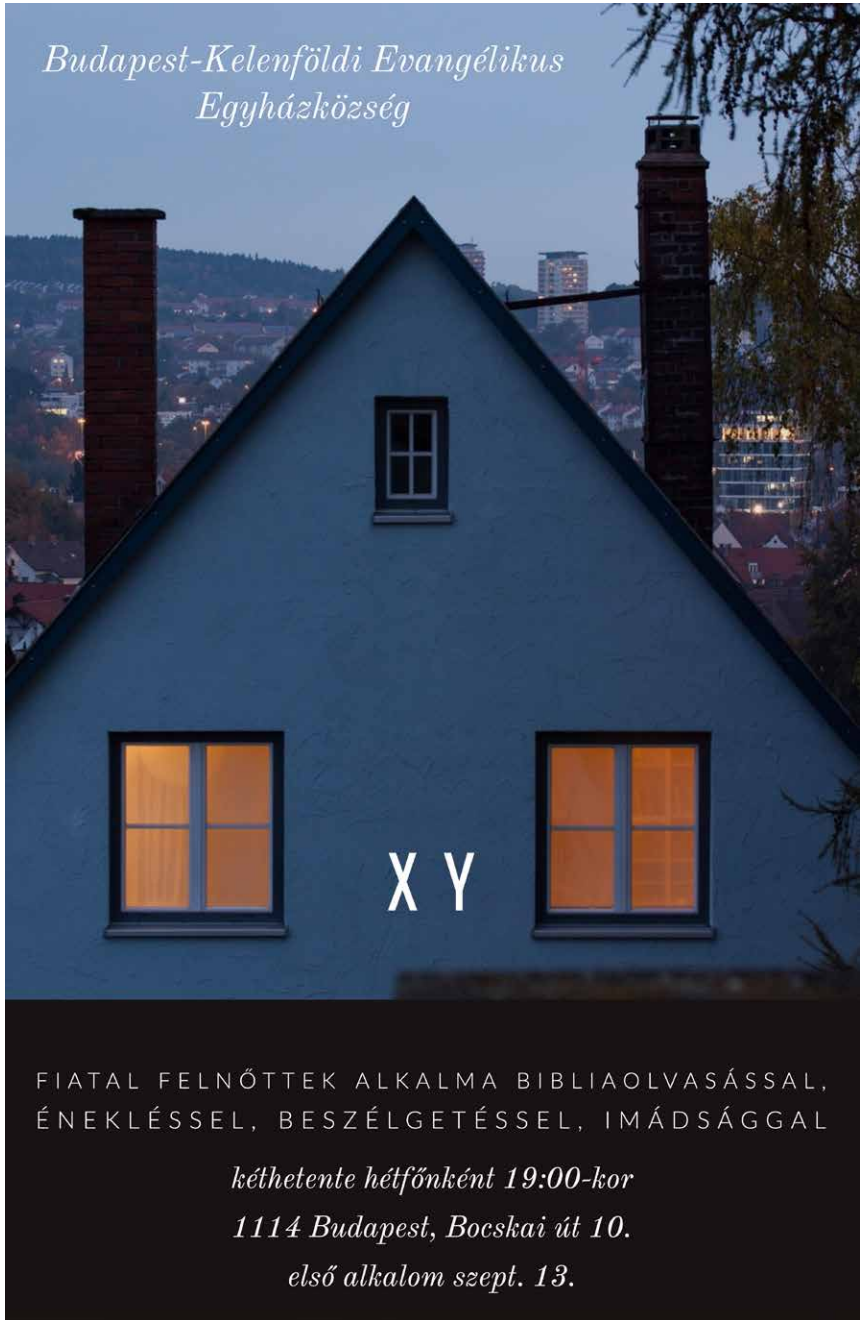
Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség
X Y
FIATAL FELNŐTTEK ALKALMA BIBLIAOLVASÁSSAL, ÉNEKLÉSSEL, BESZÉLGETÉSSEL, IMÁDSÁGGAL
kéthetente hétfőnként 19:00-kor
1114 Budapest, Bocskai út 10.
első alkalom szept. 13.

Bakonybél, 2021. 07. 01.

Énekkari szolgálat a lelkésziktatáson

60. házassági évforduló

{nézegető}

Gyerektábor - Kreatív percek

Gyerektáborkör

Gyerektábor - Napindító közös éneklés

Konfirmáció

Konfirmáció csoportkép

{nézegető}

Képösszeállítás - Molnár Lilla iktatása

Presbiterek és lelkészek - Molnár Lilla iktatása

Nagy Szabolcs ordinálása

Képösszeállítás - Nagy Szabolcs ordinálása

Fóti ifihétvége -
Az irgalmas samaritánus dalban

Fóti ifihétvége -
Dalmutik a kertben

Fóti ifihétvége -
Az irgalmas samaritánus ma

Fóti ifihétvége -
Énektanulás

Fóti ifihétvége - Twister

Fóti ifihétvége - Közös zenélés

Fóti ifihétvége - Sokkezes

Fóti ifihétvége - Esti kreatív percek

Fóti ifihétvége - A Mandák

Alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Minden vasárnap, illetve ünnepeinken Kelenföldön 8, 10:30 és 18, míg Farkasréten 9 órai kezdettel tartunk istentiszteletet. Kelenföldön minden délelőtti istentisztelet, Farkasréten minden hónap utolsó vasárnapja úrvacsorai alkalom. Tanév idején este 6-kor vesperás a Fővárosi Protestáns Kántorátus szolgálatával – az ifjúsági istentiszteletes vasárnapokon a főistentiszteleten szolgál az együttes. Minden hónap első vasárnapján 9:30-kor családi istentiszteletet, minden hónap második vasárnapján 18 órakor úrvacsorás ifjúsági istentiszteletet tartunk. Nagyünnepeken gyermek-istentiszteletet tartunk a 10:30-as istentisztelettel párhuzamosan.

HETI/KÉTHETI ALKALMAK:

Nyugdíjas bibliaóra: kedden 10:00 (Molnár Lilla, Blázy Árpád, Gáncs Tamás, Nagy Ádám)
Bibliaiskola: szerdán 16:45 (Blázy Árpád)
Nagyifi: pénteken 16:45 (Blázy Árpád)
Kisifi: pénteken 19:00 óra (Molnár Lilla)
Konfirmációi felkészítés: pénteken 17:00 óra (Gáncs Tamás)
Bibliakuckó: pénteken 16:30 (Molnár Lilla)
Énekkari próba: csütörtökön 19:00 (Bence Gábor)
Zenekari próba: szerdán 19:30 (Bence Gábor)
Kántorátuspróba: vasárnap 16:30 (Pap Kinga Marjatta)
Gyermekbibliakör: a hónap első vasárnapját kivéve minden vasárnap 10:30 (gybk-vezetők)
Iskolai és gimnáziumi hittanórák: Ádám Jenő Ált. Isk., Bárdos Lajos Kéttannyelvű Ált. Isk., Bethlen Gábor Ált. Isk. és Gimn., Bocskai István Ált. Isk., Domokos Pál Péter Ált. Isk., Farkasréti Ált. Isk., Gárdonyi Géza Ált. Isk., Teleki Blanka Ált. Isk., Budai Ciszterci Szent Imre Gimn., Pető Intézet. A hét minden munkanapján összesen 54 csoportot tanítanak: Bedecs Réka, Blázy Árpád, Buday Dorka, Nagy Ádám, Molnár Lilla, Smidéliusz Gábor, Cselovszky Ferenc
Cserkészet: a hét minden munkanapján (őrsvezetők, csapatparancsnok: Végh Erzsébet)
Kismamakör: minden második kedden 10:00 (Molnár Lilla)
XY-kör: minden második hétfőn 19:00 (Molnár Lilla)

HAVI ALKALMAK:

IFA (istentiszteleti felolvasók alkalma): hónap első vasárnapja előtti pénteken 18:30 (Blázy Árpád)
Középkör: minden hónap második péntekjén 19:00 (Gáncs Tamás)
Női kör: minden hónap harmadik hétfőjén 18:30 (Blázy Árpádné)
FÉK (férfikör): minden hónap második hétfőjén 19:00 (Blázy Árpád)
Apakör: minden hónap második keddjén 19:30 (Blázy Árpád)
Szenior férfikör: megbeszélés szerint (Joób Máté, Schneller István)
FIFA (filmnéző felnőttek alkalma): páratlan hónap első hétfőjén 19:00 (Blázy Árpád)
Lakásifi: megbeszélés szerint (Gáncs Tamás)
Imaközösség: minden hónap első csütörtökjén 19:00 (Győriné Drenyovszky Irén)

EGYÉB ALKALMAK:

Sorozatok: adventben és böjtben (Molnár Lilla, Blázy Árpád)
Hírleveles szerkesztőségi megbeszélés: négy alkalommal egy évben (Gáncs Tamás, Bodnár-Illés Zsófia)
Kézműves délutánok: adventben és húsvét előtt Kelenföldön (Bedecs Réka, Buday Dorka, Molnár Lilla)
Kiállítások: alkalmanként (Schermann Ákos, Harmati Béla)
Kerületi ökumenikus imahét: (Blázy Árpád)
Gyülekezeti hétvégék: (Blázy Árpád, Gáncs Tamás, Molnár Lilla)
Adventi jótékonysági vásár: az adventi időszakban (konfirmandusok, ifisek, lakásifi, Gáncs Tamás)
Karácsonyi műsor: (Buday Dorka, Bedecs Réka, Nagy Ádám, Molnár Lilla)
Nyári hittantábor: (Bedecs Réka, Buday Dorka, Molnár Lilla)
Kórházi áhítatok: (Blázy Árpád, Gáncs Tamás, Molnár Lilla, Nagy Ádám)
Munkatársi és lelkészi megbeszélések: minden kedden 8:15 és 9:00 (Gáncs Tamás)
Presbiteri ülés/képviselőtestületi ülés: évente hat alkalommal (kibővített elnökség)

LELKÉSZI ÜGYELETI REND:

Blázy Árpád (kedd, péntek, 10:00–12:00) – szabadnap: csütörtök
Gáncs Tamás (szerda 10:00–12:00, 17:00-19:00) – szabadnap: hétfő
Molnár Lilla (hétfő, csütörtök 10:00–12.00) – szabadnap: szerda

Hivatali rend

Lelkészi hivatal:
1114 Budapest, Bocskai út 10.
Hétfő-péntek 9–13 óra,
Csütörtök 17–19 óra.

Telefonszámok:

Lelkészi hivatal	**1/361-2159**
Gáncs Tamás igazgatólelkész	20/824-3703
Blázy Árpád parókuslelkész	20/824-2907
Molnár Lilla másodlelkész	20/824-6202
Buday Dorka hitoktató	20/824-5370
Bedecs Réka hitoktató	20/775-3891
Bence Gábor kántor karnagy	20/824-4524
Németh Sándor kántor	20/824-2762
Németh Zsuzsa irodavezető	30/758-5034
Máthe Eliza pályázati referens	20/339-3569
László Dávid egyházfi	70/426-2859
Müller György kertész karbantartó	20/573-3140

1114 Budapest, Bocskai út 10. kelenfold@lutheran.hu,
Fent vagyunk a Facebookon: Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet

Szerkesztőség: Bernhardt Dóra, Bodnár-Illés Zsófia, Blázy Árpád, Gáncs Tamás, Harmati Béláné, Isó M. Emese, Molnár Lilla, Nagy Ádám, Ittzés-Venásch Eszter,
Szerkesztőségi ügyekben kereshető: Bodnár-Illés Zsófia (tsofizz@gmail.com)
Megjelent 200 példányban. A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.

Felelős kiadó: Szepesfalvy Ákos; Nyomdai előkészítés: Kovács András;
Nyomdai kivitelezés: Vareg Hungary Kft. (www.vareg.hu); Felelős vezető: Egyed Márton

Kelenföldi evangélikus hírlevél
A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség ingyenes lapja

BUDAPEST-KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

1924